

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 323/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti J. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Líviou Kňazíkovou, Námestie M. R. Štefánika 6, Komárno, vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1778/2014 až sp. zn. Rvp 1782/2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 76/2012 z 21. novembra 2013, sp. zn. 5 Sžf 87/2012 z 21. novembra 2013, sp. zn. 5 Sžf 75/2012 z 21. novembra 2013, sp. zn. 5 Sžf 74/2012 z 21. novembra 2013 a sp. zn. 5 Sžf 83/2012 z 21. novembra 2013 a rozsudkami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11 S 9/2012 z 11. septembra 2012, sp. zn. 11 S 5/2012 z 21. augusta 2012, sp. zn. 11 S 8/2012 z 11. septembra 2012, sp. zn. 11

S 3/2012 z 21. augusta 2012 a sp. zn. 11 S 7/2012 z 18. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti J. K. vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1778/2014 až sp. zn. Rvp 1782/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1778/2014.

2. Sťažnosti J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 17. februára 2014 doručené sťažnosti J. K., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 76/2012 z 21. novembra 2013, sp. zn. 5 Sžf 87/2012 z 21. novembra 2013, sp. zn. 5 Sžf 75/2012 z 21. novembra 2013, sp. zn. 5 Sžf 74/2012 z 21. novembra 2013 a sp. zn. 5 Sžf 83/2012 z 21. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu“) a rozsudkami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 S 9/2012 z 11. septembra 2012, sp. zn. 11 S 5/2012 z 21. augusta 2012, sp. zn. 11 S 8/2012 z 11. septembra 2012, sp. zn. 11 S 3/2012 z 21. augusta 2012 a sp. zn. 11 S 7/2012 z 18. septembra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

1. Z obsahu sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1778/2014 a jej príloh vyplynulo, že rozhodnutím Daňového úradu Komárno (ďalej len „daňový úrad“ alebo „správca dane“) č. 621/230/19109/11/Sza z 30. marca 2011 bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 v sume 12 885,18 € za porušenie ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. I/224/20167-112678/2011/992128-r z 27. októbra 2011 rozhodnutie správcu dane potvrdilo. Rozhodnutie finančného riaditeľstva napadol sťažovateľ žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podanou na krajskom súde, ktorú odôvodnil tým, že uvedeným rozhodnutím bol ako daňový subjekt ukrátený na svojich právach v dôsledku nezákonného postupu a nezákonného rozhodnutia, pričom žiadal zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva, ako aj rozhodnutie správcu dane a vec mu vrátiť

na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 S 9/2012 z 11. septembra 2012 žalobu zamietol. Najvyšší súd na základe sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 76/2012 z 21. novembra 2013 rozsudok krajského súdu potvrdil.

2. Z obsahu sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1779/2014 a jej príloh vyplynulo, že rozhodnutím správcu dane č. 621/230/19060/11/Sza z 30. marca 2011 bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2006 v sume 6 122,55 € za porušenie ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. I/224/20129-112535/2011/992128-r z 27. októbra 2011 rozhodnutie správcu dane potvrdilo. Rozhodnutie finančného riaditeľstva napadol sťažovateľ žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podanou na krajskom súde, ktorú odôvodnil tým, že uvedeným rozhodnutím bol ako daňový subjekt ukrátený na svojich právach v dôsledku nezákonného postupu a nezákonného rozhodnutia, pričom žiadal zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva, ako aj rozhodnutie správcu dane a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 S 5/2012 z 21. augusta 2012 žalobu zamietol. Najvyšší súd na základe sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 87/2012 z 21. novembra 2013 rozsudok krajského súdu potvrdil.

3. Z obsahu sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1780/2014 a jej príloh vyplynulo, že rozhodnutím správcu dane č. 621/230/19104/11/Sza z 30. marca 2011 bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2006 v sume 10 040,82 € za porušenie ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. I/224/20166-112676/2011/992128-r z 27. októbra 2011 rozhodnutie správcu dane potvrdilo. Rozhodnutie finančného riaditeľstva napadol sťažovateľ žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podanou na krajskom súde, ktorú odôvodnil tým, že uvedeným rozhodnutím bol ako daňový subjekt ukrátený na svojich právach v dôsledku nezákonného postupu a nezákonného rozhodnutia, pričom žiadal zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva, ako aj rozhodnutie správcu dane a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 S 8/2012 z 11. septembra 2012 žalobu zamietol. Najvyšší súd na základe

sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 75/2012 z 21. novembra 2013 rozsudok krajského súdu potvrdil.

4. Z obsahu sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1781/2014 a jej príloh vyplynulo, že rozhodnutím správcu dane č. 621/230/18885/11/Sza z 30. marca 2011 bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2006 v sume 1 348,43 € za porušenie ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. I/224/12551-105486/2011/992128-r z 27. októbra 2011 rozhodnutie správcu dane potvrdilo. Rozhodnutie finančného riaditeľstva napadol sťažovateľ žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podanou na krajskom súde, ktorú odôvodnil tým, že uvedeným rozhodnutím bol ako daňový subjekt ukrátený na svojich právach v dôsledku nezákonného postupu a nezákonného rozhodnutia, pričom žiadal zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva, ako aj rozhodnutie správcu dane a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 S 3/2012 z 21. augusta 2012 žalobu zamietol. Najvyšší súd na základe sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 74/2012 z 21. novembra 2013 rozsudok krajského súdu potvrdil.

5. Z obsahu sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1782/2014 a jej príloh vyplynulo, že rozhodnutím správcu dane č. 621/230/19093/11/Sza z 30. marca 2011 bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2006 v sume 8 693,48 € za porušenie ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. I/224/20163-112674/2011/992128-r z 27. októbra 2011 rozhodnutie správcu dane potvrdilo. Rozhodnutie finančného riaditeľstva napadol sťažovateľ žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podanou na krajskom súde, ktorú odôvodnil tým, že uvedeným rozhodnutím bol ako daňový subjekt ukrátený na svojich právach v dôsledku nezákonného postupu a nezákonného rozhodnutia, pričom žiadal zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva, ako aj rozhodnutie správcu dane a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 S 7/2012 z 18. septembra 2012 žalobu zamietol. Najvyšší súd na základe

sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 83/2012 z 21. novembra 2013 rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutia krajského súdu a napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu za rozhodnutia, ktorými bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivé súdne konanie „v dôsledku ich arbitrárneho postoja k žalobe ako aj k odvolaniu sťažovateľa“, pričom v odôvodnení sťažností bližšie argumentuje:

«Dôvodom vyrubenia rozdielu dane bolo porušenie § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v platnom znení zo strany sťažovateľa, ktorý neoprávnene odpočítal daň z faktúr vyhotovených obchodnou spoločnosťou P. za dodávku smrekovej guľatiny a to tak, že nepreukázal jej dodanie v zmysle § 8 ods. 1 písm. a) zákona. Správca dane mal za to, že ak si sťažovateľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a dokázať, že tovar bol dodaný.

V rámci výkonu kontroly sa správca dane zamerlal na obchodovanie s drevom. Konštatoval neexistenciu relevantných dokladov o pôvode dreva, ktoré by preukazovali, že sťažovateľ nakúpil drevo tak, a v takom množstve, ako je deklarované na dodávateľských faktúrach od spoločnosti P. Správca dane mal za to, že všetky osoby zúčastňujúce sa na manipulácii s drevom, majú povinnosť dodržiavať pravidlá zakotvené v zákone č. 326/2005 Z. z. o lesoch. Z uvedeného dôvodu správca dane využil inštitút súčinnosti tretích osôb, a to KR PZ v Nitre a Krajských lesných úradov. Na základe takto získaných dôkazov dospel správca dane k záveru, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno a nevyvrátil zistenia správcu o tom, že tovar dokladovaný uvedenými faktúrami, dodaný nebol.

Krajský súd v Nitre sa plne stotožnil s rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR, keď v odôvodnení svojho rozsudku mal za to, že daňové orgány vykonali veľmi rozsiahle a zákonné dokazovanie zodpovedajúce zásadám uvedeným v § 29 zákona... Súd mal za jednoznačne preukázané, že existencia a dodanie tovaru z vystavených faktúr nebolo preukázané...

Odvolací súd ako aj krajský súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej žalobe a následne v odvolaní, v dôsledku

čoho súd nesprávne vyhodnotil daný skutkový stav a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo svojom odvolaní sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že guľatinu kupoval predovšetkým od obchodnej spoločnosti P. Z odôvodnenia rozhodnutia správcu dane je známe, že voči konateľovi spoločnosti P. je vedené trestné stíhanie. Poukazujem na to, že ide o skutočnosti, ktoré sú mimo sťažovateľa, avšak aj napriek tomu boli tieto skutočnosti daňovým úradom vyhodnotené v neprospech sťažovateľa ako dôkazy preukazujúce nedodanie guľatiny. Sťažovateľ v rámci svojej činnosti vykonával piliarsku výrobu – prevádzkoval gater. Z uvedeného sa javí byť irelevantné zisťovanie správcu dane u krajských lesných úradov, či bol sťažovateľ obhospodarovateľom lesa resp. nákupcom dreva alebo povinnou, resp. oprávnenou osobou vystaviť doklady o pôvode dreva... Z podnikateľskej činnosti sťažovateľa je nepochybné, že tento obhospodarovateľom lesa ako ani nákupcom dreva podľa zákona o lesoch nebol. Tieto zistenia správcu dane sa mohli jedine týkať dodávateľa dreva sťažovateľa obchodnej spoločnosti P., resp. ďalšieho dodávateľa dreva obchodnej spoločnosti M.. Uvedený názor sťažovateľa potvrdil aj Krajský lesný úrad Nitra, ktorý vo svojej správe uviedol, že doklady o pôvode dreva, ktorými sa preukáže legálnosť dodávaného dreva aj svojim odberateľom bol povinný zabezpečiť dodávateľ, a teda obchodná spoločnosť P.

Odvolací súd ako aj krajský súd nesprávne právne posúdil, nevyhodnotil skutkovo správne otázku vedomosti sťažovateľa o skutočnostiach týkajúcich sa pôvodu dreva, pričom súd vychádzal len z irelevantných tvrdení správcu dane, ktoré sú sporné a nepodložené žiadnymi dôkazmi. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že v ďalšom je odôvodnenie rozhodnutia daňového orgánu založené predovšetkým na úvahách, ktoré nemajú akúkoľvek oporu vo vykonanom dokazovaní. Nie je vôbec zrejmé, na základe ktorých nepochybných dôkazov správcu dane došiel k záveru, že sťažovateľ vedel, resp. musel vedieť o skutočnostiach, že drevo, ktoré obchodná spoločnosť P. dodávala sťažovateľovi, nemá v zmysle platných právnych predpisov preukázaný pôvod dreva... Daňový úrad v rámci svojho dokazovania neprodukoval žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vedomosť sťažovateľa o uvedených skutočnostiach, pričom formulácia „musel vedieť“ je v kontexte základných zásad hodnotenia dôkazov neprípustná a neumožňuje správcovi dane vyvodiť jednoznačný záver o existencii vedomosti sťažovateľa o uvedených skutočnostiach. Takéto vážne tvrdenie oprieť iba o stanovisko sťažovateľa, že s dodávateľom dreva – s obchodnou

spoločnosťou P. mal dobré dlhoročné obchodné vzťahy a nemal dôvod preverovať legálnosť nadobudnutej guľatiny je navyše laické, špekulatívne a nijakým spôsobom nepodložené a je nepochybne v rozpore so zásadou zakotvenou v § 2 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. v platnom znení, a teda zásadou hodnotenia dôkazov vo vzájomnej súvislosti.

Odvolací súd nesprávne právne posúdil vec tiež tým, že sa úplne vyhol aplikácii rozsudku Súdneho dvora ES z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03, na ktorý sme v odvolaní poukázali...

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že... rozsudok Súdneho dvora ES z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03 sa na prejednávaný prípad nevzťahuje, pretože uvedený rozsudok predpokladá dodávky, ktoré samé o sebe nie sú poznačené podvodom a skutočnosť, že platiteľ v reťazi dodávok nevedel a ani vedieť nemohol o podvodnej povahe. Ako už bolo uvedené, správca dane neprodukoval nijaký relevantný dôkaz o tom, že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že drevo, ktoré obchodná spoločnosť P. dodávala sťažovateľovi nemá v zmysle platných právnych predpisov preukázaný pôvod dreva...

Odvolací súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav a následne vec nesprávne právne posúdil, nakoľko v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval a mal za to, že uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane, pričom v prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia kúpnej ceny v hotovosti, nie sú predpokladom na odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH. Opätovne poukazujem na skutočnosť, že v prípade sťažovateľa nešlo v žiadnom prípade len o formálnu existenciu faktúr o dodávke dreva, nakoľko sťažovateľ v konaní produkoval jasný a relevantný dôkaz o reálnej existencii kúpenej guľatiny, ktorú spracoval na hranoly, dosky, atď., čoho nesporným dôkazom sú odberateľské faktury ako aj faktúry zaplatené za porez guľatiny. Dôkazom preukazujúcim tieto skutočnosti sú teda nepochybne reálne preukázané príjmy z predaja spracovanej guľatiny, reziva a porezu. Sťažovateľ má za to, že z uvedenými dôkazmi sa odvolací súd ako aj krajský súd v konaní nevysporiadali a tieto mali tiež za následok nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu veci.

Ďalej odvolací súd ako aj krajský súd nesprávne vyhodnotili skutkový stav veci týkajúci sa preukázania reálneho uskutočnenia zdaniteľných obchodov, a to práve osobou

uvedenou na faktúre. Sťažovateľ má za to, že vyššie uvedené tvrdenia o spracovaní dodanej guľatiny, o preukázaných príjmoch z jej spracovania, ako aj čestné vyhlásenie konateľ'a obchodnej spoločnosti P. v ktorom vyhlasuje, že v roku 2006 bol dodávateľom guľatiny pre sťažovateľa a vyhlásenie obchodnej spoločnosti T. s úradne osvedčenými podpismi konateľ'ov, ktorí vyhlásili, že v roku 2006 pre sťažovateľa spracovávali guľatinu, ktorá bola dovezená osobne konateľ'om obchodnej spoločnosti P., jednoznačne preukazujú reálnu existenciu guľatiny ako aj jej reálne odovzdanie a následné spracovanie tak, ako uvádza sťažovateľ.

Sťažovateľ má za to, že sa riadil základným pravidlom fungovania dane z pridanej hodnoty v daňovom systéme Európskej únie, ktoré je zakotvené v ust. § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH. Je nesporné, že z pozície kupujúceho na určitom stupni dodávateľského reťazca nebolo možné dostať sa k informáciám, ku ktorým dospel správny orgán, ktorých zisťovanie mu trvalo niekoľko mesiacov, pričom je nesporné, že zákon o DPH nijakým spôsobom platiteľ'ovi neukladá povinnosť preverovať si obchodných partnerov. Jedným z pravidiel fungovania dane z pridanej hodnoty v daňovom systéme Európskej únie je pravidlo, v zmysle ktorého sa daňové bremeno uplatňuje samostatne a nezávisle v každej fáze výrobného a distribučného procesu. Je nesporné, že sťažovateľ v daňovom konaní nepochybné preukázal, že spornú guľatinu spracoval, uvedené výrobky z dreva predal a rozdiel príjmov a výdavkov zdanil, pričom vzájomná súvislosť medzi nákupom suroviny a produkciou výroby je najzákladnejším vzťahom, z ktorého možno logiku veci usúdiť.»

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, zruší napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu a veci vráti na ďalšie konanie.

Z obsahu doručených sťažností ústavný súd zistil, že sťažovateľ v sťažnostiach pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 1779/2014 a sp. zn. Rvp 1780/2014 nesprávne označil napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu spisovou značkou „5 Sžf 87/2013“ a spisovou značkou „5 Sžf 75//2013“, ktorými boli nesprávne označené napadnuté rozhodnutia na ich

prvej strane. V súčinnosti s najvyšším súdom ústavný súd ustálil, že predmetom označených sťažností je namietané porušenie sťažovateľom označených práv rozsudkami najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 87/2012 z 21. novembra 2013 a sp. zn. 5 Sžf 75/2012 z 21. novembra 2013, a takto ich označil aj v záhlaví a v odôvodnení tohto uznesenia.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1778/2014 až sp. zn. Rvp 1782/2014 a z neho vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľa, krajského súdu a najvyššieho súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy o spojení týchto sťažností na spoločné konanie, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu.

III.A. K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrana tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia krajského súdu vydané v rámci správneho súdnictva, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosti v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní

ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktorými najvyšší súd potvrdil napadnuté rozhodnutia krajského súdu o zamietnutí správnych žalôb sťažovateľa, čo malo mať za následok porušenie jeho označených práv. Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutých rozhodnutiach, ktorý podľa neho vychádza z nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu, ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je

zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd napadnutými rozhodnutiami potvrdil odvolaním sťažovateľa napadnuté rozhodnutia krajského súdu ako vecne správne, v zásade sa stotožniac aj s dôvodmi prvostupňových rozhodnutí, keď konštatoval nedôvodnosť odvolacích námietok sťažovateľa, pričom svoj právny záver odôvodnil takto:

«Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi...

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej

povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe dani daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom čase právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom čase platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,...

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení účinnom v rozhodnom čase obhospodarovateľ lesa je pri sústredovaní, preprave a uskladňovaní dreva povinný:

a) zabrániť nadmernému poškodzovaniu pôdy, okolitých stromov, lesných ciest a vodných tokov,

b) vyhotovovať doklady o pôvode dreva a viesť súvisiacu evidenciu.

Podľa § 24 ods. 4 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení účinnom v rozhodnom čase právnické osoby a fyzické osoby, ktoré prepravujú, skladujú alebo spracúvajú drevo, sú povinné na vyzvanie preukázať orgánu štátnej správy lesného hospodárstva, členovi lesnej stráže alebo príslušníkovi Policajného zboru pôvod prepravovaného dreva alebo

skladovaného dreva dokladmi [§ 66 písm. d/] a tieto doklady uchovávať najmenej desať rokov.

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 232/2006 Z. z. o vyznačovaní ťažby dreva, označovaní vyťaženého dreva a dokladoch o pôvode dreva (ďalej len „vyhl. č. 232/2006 Z. z.“) pôvod prepravovaného dreva alebo uskladneného dreva sa preukazuje dokladom; vzor tlačiva je uvedený v prílohe č. 5.

Podľa § 6 ods. 2 vyhl. č. 232/2006 Z. z. pri preprave dreva od viacerých obhospodarovateľov lesa alebo nákupcov dreva na jednom dopravnom prostriedku alebo jeho samostatnej časti musí byť doklad o pôvode dreva vystavený každým z nich osobitne.

Podľa § 6 ods. 3 vyhl. č. 232/2006 Z. z. v doklade o pôvode dreva sa o prepravovanom dreve uvádzajú tieto údaje:

a) číslo kusa, drevina, kvalitatívna trieda, dĺžka a priemer kusa, objem kusa v m^3 a celkový objem v m^3 ,

b) drevina, kvalitatívna trieda, celkový objem v priestorových metroch a celkový objem v m^3 určený prepočtom z priestorových metrov alebo

c) pri preprave žrdoviny počet kusov v jednotlivých triedach žrdoviny a objem jednotlivých tried žrdoviny podľa slovenských technických noriem, 1) ak sa neuvedú údaje podľa písmena a) alebo písmena b).

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že prevažným dodávateľom drevnej guľatiny pre žalobcu bola v roku 2006 obchodná spoločnosť P., so sídlom v Komárne, ktorá mala nadobudnúť guľatinu od svojho dodávateľa obchodnej spoločnosti M., so sídlom vo Veľkom Krtíši. Žalobca ako spracovateľ dreva (§ 24 ods. 4 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch) na vyzvanie správcu dane relevantné doklady o pôvode a existencii predmetného dreva nepredložil. Takéto doklady nepredložila ani spoločnosť P., ktorej mala dodať predmetnú guľatinu spoločnosť M. Konateľ obchodnej spoločnosti M. D. L. poprel akúkoľvek spoluprácu so spoločnosťou P. Uviedol, že s touto spoločnosťou nikdy neobchodoval, žiadne faktúry pre túto spoločnosť nevystavil a konateľa spoločnosti P. J. P. nepozná. K predloženým predmetným faktúram uviedol, že odtlačok pečiatky na predmetných faktúrach nie je totožný s pečiatkami, ktoré používa jeho spoločnosť. Z uvedených skutočností vyplýva, že žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz o tom, že skutočne došlo k reálnemu dodaniu

tovaru - drevnej guľatiny, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH (spoločnosti P. nevznikla daňová povinnosť, pretože nedodala fakturovaný tovar) a tiež nebola splnená podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH (fakturovaná DPH nebola uplatnená platiteľom za dodaný tovar). Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia kúpnej ceny v hotovosti, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal nadobudnutie smrekovej guľatiny, vyfakturovanej vyššie označenými faktúrami a to spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti a preto sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané, a že boli dodané práve obchodnou spoločnosťou P., keď ani táto spoločnosť nepreukázala dodanie predmetnej smrekovej guľatiny od spoločnosti M. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na rozsudok Súdneho dvora ES z 12. januára 2006 v Spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/04 (Optigen), podľa názoru najvyššieho súdu sa uvedený rozsudok na prejednávany prípad nevzťahuje, pretože označený rozsudok predpokladá dodávky, ktoré samé o sebe nie sú poznačené podvodom a skutočnosť, že platiteľ v reťazci dodávok nevedel a ani vedieť nemohol

o podvodnej povahe plnenia. V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu ako spracovateľa dreva požadovať od svojho dodávateľa obchodnej spoločnosti P. doklady preukazujúce pôvod predmetného dreva v zmysle § 24 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch dreva a vyhl. č. 232/2006 Z. z., a to predovšetkým za účelom preukázania pôvodu dreva. Pokiaľ mu dodávateľ, t. j. obchodná spoločnosť P. predmetné doklady nepredložila, žalobca nepochybne vedel, resp. mal vedieť, že nejde o legálne dodávky a takéto dodávky nemal prevziať.

Neobstoja teda námietky žalobcu uvedené v odvolaní, že správca dane, ani žalovaný neprodukovali žiaden dôkaz preukazujúci vedomosť, žalobcu o uvedených skutočnostiach. Treba pripomenúť, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte a tiež treba pripomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29 apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s-I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I.1609, bod 71).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.»

V súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu vydanými v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Bolo treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla

nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Podľa názoru ústavného súdu závery najvyššieho súdu v spojení so závermi krajského súdu majú podklad v správnych orgánoch vykonanom dokazovaní, ako aj v správnych súdmi zistenom skutkovom stave a sú v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi aplikovanými na prípady sťažovateľa. Právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ v daňovom konaní nepreukázal, že v posudzovaných prípadoch mu boli fakturované vecné plnenia skutočne dodané (sťažovateľ ani jeho dodávateľ nevedeli preukázať pôvod dreva), v dôsledku čoho neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie splnenia zákonných podmienok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí poskytuje dostatočný podklad pre uvedený právny záver, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na sťažovateľom uplatnené námietky, preto ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočným spôsobom odôvodnil, prečo odvolacie námietky sťažovateľa považoval za nedôvodné a prečo nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zákona o DPH, ako aj zákona č. 326/2005 Z. z.

o lesoch v znení neskorších predpisov a ďalších aplikovaných právnych predpisov takéto nedostatky nevykazuje.

Záver, ku ktorým dospel najvyšší súd, sú podľa názoru ústavného súdu v súlade s ústavnými limitmi výkladu zákonov. Pretože napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu nevykazujú znaky svojvôle a sú dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažností rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014